

■ Man vænner sig til stanken, fortæller Carlito Tiang, der kun synes, at døde dyr i forrådnelse mellem plasticen kan være lige i overkanten.

Et liv på lossepladsen

■ Hundredtusinder af filippinere bor og arbejder på landets største losseplads i Manila-forstaden Payatas. En stinkende, fascinerende bydel, hvor børn og voksne tjener penge på det, andre har smidt ud

Det er egentlig ikke meningen, jeg vil grine, da jeg går gennem bjerget af ekstremt ildelugtende plastic. Men jeg kan ikke få billedet af Madam Skrald fra Fragglerne ud af hovedet, så mens jeg forsøger at holde balancen og ikke få alt for meget snask tværet ind i mine løbesko, nynner jeg den karakteristiske sang fra børnetimen.

Madam Skrald ville have elsket Payatas. Her er nemlig uanede mængder af det, hun holder aller mest af: affald. I alle tænkelige varianter, former og faser af forrådnelse. Lugtene eller stanken er flere steder så påtrængende, at man uvilkårligt kommer til at knibe øjnene sammen og snappe efter vejret. En luftfugtighed højere end 90 procent og en temperatur, der sjældent bevæger sig under 30 grader i dagtimerne, har en uheldig effekt på landskaber af køkkenafterladenskaber i forfald.

Jeg forsøger at finde ud af, om det er mangofrugterne, der nu er pænt mange nuancer over sidste salgsdato, eller slagteraffaldet med myriader af kriblende smådyr, der stinker mest. Jeg når aldrig at finde en vinder, for et vindpust fra helvede tvinger mig til at gå videre, inden jeg selv bidrager med menneskelig galde.

25 kroner om dagen

Bevæger man sig få meter væk fra den asfalterede hovedvej eller de små mudrede stier mellem husene,

går man straks på et akkumuleret metertykt lag af plasticemballage, nedtrådte kapsler, opløste papstykker og uendelige strimler fra gamle kassettebånd.

I en å, som jeg ikke ville svømme i for en million pesos eller kroner, står fem mænd og sorterer plastic. For den uvidende ser det hele ud til at være samme kvalitet, men deres fingre bruger kun brøkdele af et sekund på at finde ud af, hvilken bunke det skal placeres i. God kvalitet og dårlig kvalitet.

Meget af plasticen har brune nuancer, som man slet ikke vil vide, hvor stammer fra. Men de er dog bedre end de røde, der tyder på, at der har været blodigt kød i dem eller endnu værre, at en af mændene har skåret sig på de skarpe kanter.

16 timer om dagen står dette slæng i den plumrede masse. Syv dage om ugen. 52 uger om året. En af de mest rutinerede plasticyndige er 40-årige Carlito Tiang. Han har arbejdet på samme plet i syv år. Uden en eneste feriedag. Og hvis han af en eller anden grund fik en fridag foræret, ville det ikke være sandstrande eller skovture, der stod på programmet.

- Jeg ville tage på arbejde. Man tjener ingen penge, når man holder fri. Hvis mine børn bliver syge, koster det flere månedslønninger at få dem behandlet på hospitalet. Men når det er sagt, er jeg faktisk ganske tilfreds med arbejdet, understreger

■ Øverst: Langs hovedvejen ud til Payatas er der talrige foretagener, hvor de ansatte sorterer alverdens affald. Her er alle slags plasticflasker, der pakkes i sække og sælges videre til plasticfabrikker.

■ Nederst: Masser af smådreng arbejder i Payatas. Denne 10-årige knægt sorterer fatninger fra pærer og finder desuden metalstykker, der kan smeltes om. Et allerhelvedes farligt arbejde uden handsker.

han, inden bossens mor kommer gående og med al tydelighed indikerer, at plasticen ikke sorterer sig selv.

Carlito Tiang havde godt nok ikke regnet med, at det var i Payatas, han

skulle finde arbejde, da han flyttede fra Negros i provinsen til Manila.

- Jeg havde drømt om at blive maler, men sådan skulle det ikke gå. I hvert fald ikke endnu. Det her job

er også fint, selv om lønnen ikke er specielt god. Jeg får 250 pesos om dagen, hvis jeg kan nå 500 kilo, forklarer han.

250 pesos er 25 kroner. For 16 timers arbejde i helvedes forgård. Og så smiler han oven i købet. Imponerende.

- Ja, man skal jo huske på, at det ikke er det værste arbejde at få. Konstruktionsarbejde er værre. De arbejder meget hårdere og har større risiko for at dø under arbejdet. Her kan vi højest skære os på noget plastic eller finde døde dyr i åen. Det lever jeg fint med, siger Carlito Tiang.

Aldrig holdt fri

Efter 16 timer er Carlito ikke overraskende udmattet, når han kommer hjem. Og temmelig beskidt. Men heldigvis er der ikke så langt at gå. Faktisk ikke mere end 100 meter.

- Ja, min kone og jeg bor derovre med vores fire børn på 6, 9, 14, og 18 år. Den ældste arbejder oppe på selve "dump-sitet", hvor alle lastbilerne fra Manila læsser af. Det får han 100 pesos for om dagen, konstaterer farmand stolt.

Familien har for længst vænnet sig til den permanente stank.

- Man bliver immun over for lugten. Ellers var det jo umuligt at arbejde og leve her, siger Carlito Tiang, der efter at have skyllet næven i det grumsede vand giver hånd og takker for snakken.

Tekst og foto: Simon Staun
sim@fyens.dk